

Vikingene døde aldri

Av Per Henrik Gullfoss

Hva hadde skjedd om den norrøne mytologien og kulturen ikke hadde dødd ut i middelalderen, men fortsatte å eksistere ved siden av kristendommen frem til vår moderne tid?

Roman

Kapitler:

Forord	vii
Innvielsen1
Dino og Lokis verden	11
Berthold Frank og Den Grønne Brigade	25
Callanish.	31
Gerd og Lagnadstunge valg.	37
Frøydis og Folkvang	47
De Unges By	53
Bollen og Offeret	59
De Ni Søstre	63
Dimmuborg	71
Thingvellir	81
Etterskjelvet	89
Andeskontinentet og Mayaene	97
Cenotens hemmelighet	105
En ny dag	111
Kvinnen om morgenen.	117
Medisinhjulet og De Hellige Pilene.	121
Bloomfields romeventyr.	127
Visjonssøkerne	133
Tidshjulet	143
Sliocht Poul nabrone	149
Ait naofa ghleann na Boinne.	155
Virvlerne.	161

Cefn Coch	165
Avebury og West Kennet.	175
Gravferd.	183
Stengalgene	189
Appendix	205
Biografi: Per Henrik Gullfoss	213
«Noe nytt fødes: Kapittel 1: Nitberg».	217

Innvielsen

Viktor fra Nordland var den første som kom opp av det iskalde vannet. Loki elsket synet av de nakne unge kroppene. Han hadde alltid følt en dyp glede over å bevege seg gjennom verden i en slik kropp. De unge var vakre. Noen faste og magre, andre rundere, som gresskleddede åser som bølget gjennom landskapet. Men alle hadde fortsatt glansen og mykheten som hørte ungdommen til. Han husket sitt første hellige møte med Tor. Hvordan vinden og solen hadde velsignet ham en vårdag. Han var fem år og kjente hele kroppen sitre og skjelve i velvære når solen og den milde brisen sammen kjærtegnede den nakne huden. Det var først gang han sanset at den gleden ville han eie og ha med seg alltid.

De unge gikk med forskjellige steg oppover den steinlagte stien. Noen bet tennene sammen og tråkket ned, som om de ikke kjente smerten når de spisse stenene traff de myke fotsålene. Andre trakk bena hurtigst mulig opp, som om de danset og forsøkte å flyte oppover bakken og ikke sette ned føttene i det hele tatt. De fleste gikk rolig og forsiktig, for å gjøre det minst mulig plagsomt. De som bet tennene sammen, var ofte de som valgte Tor og Odin. De dansende kunne gå alle veier, mens de fleste som gikk med besluttsom ro og fast blikk valgte å bruke Frøy og Frøya eller Heimdall som sin veileder.

Loki kunne se refleksjonen av seg selv i vinduet. Han likte det han så. Skarpe trekk. Sort velpleid skjegg og en kropp som var sterk og sprek. Enda ikke preget av elde og forfall.

I dag var han kledd i den lange dypblå kjortelen som var festet med et bredt belte med sirlige sølvpenner som var skåret i samme mønsteret som sliren til sverdet. Han kjente glede og stolthet over de som var på vei. De var fortsatt hans. Liv han hadde vært med på å forme og gi retning. Han snudde seg bort fra speilet og lot øynene vandre langs den store veven av bilder som prydet tømmerstokkene som hadde båret bygningen gjennom århundrer. Yggdrasil sto som en urokkelig bauta midt i veven. Verdenstreet var aksene alle heimene og dimensjonene sirkulerte rundt. Stien slynge seg rundt treet. Den veien de alle gikk. Den veien de som skulle innvies gikk opp fra vannet.

Viktor ville velge Odins vei. Det som kjennetegnet de som valgte Odins vei var en vilje og et ønske om å finne svar på alle gåtene. En gang hadde det vært ham. Loki hadde kommet opp av vannet som sistemann. Han hadde stått der lenge og kjent hvordan kroppen stivnet i kulden. Han visste ikke hvem han skulle gå til, eller om han skulle gå til noen i det hele tatt. Men der, ute i kulden, når hjernen var så kald at den frøs fast inne i hodet hans, kjente han gløden. Den som ikke trengte forklaringer eller følelser. Den som ikke snudde tankene fram og tilbake som en haug med lauv som flyttet seg i høstvinden. Sikkerheten som viste at han tilhørte Odin! Han hadde løpt oppover stien for å ta igjen de andre. Kroppen brydde seg ikke lengre om smerten fra de skarpe steinene. Sinnet var fylt med denne ene sannheten. Han tilhørte Odin.

I dag kjente han noe av den samme følelsen. Ikke den han hadde hatt når han kom opp av vannet, Men den som hadde fått ham til å stå stille så lenge at han nesten ikke hadde klart å få musklene til å flytte kroppen opp på land.

Han kunne høre de komme inn i hovet. Dørene åpnet seg utover, slik at det virket som gudestatuen var på vei ut i verden.

Odins sto på tronplassen. Loki sto på toppen av den store trappen. Rommet var åpent. Ikke noe sto i veien for at guder og mennesker kunne møtes uforstyrret. Et øyeblikk tenkte han på sin egen neste innvielse. Den var et krevende steg, som han fortsatt tvilte på om han kunne klare. Tanken på å gi avkall på sitt ene øye vekket motstand og frykt han ikke ante han hadde. Det å gå på glødende kull hadde vært en lek i forhold. Da hadde han lært at tanken var sterkere enn ilden.

Den første inn portalen var Victor. Kanskje han valgte den mest utfordrende veien, siden faren hans kom fra tyskernes land. Der hadde de forkastet de gamle gudene og tatt imot Kvite Krist. Selv når vitenskapens tankegang våknet i menneskesinnet, så hadde de beholdt den kristne troen.

De sto der nede og ventet og sang den gamle sangen om hvordan verden ble til. Loki tenkte på alt de hadde lært i løpet av innvielsen. Hvordan det norrøne passet som hånd i hanske inn i vitenskapens tankegang.

Forståelsen av at alt var født ut av en kosmisk vagina, Ginnunga Gap, fortalte samme historie som vitenskapens ide om Det Store Smellet. I

mørket skjedd en utløsning, en eksplosjon, som skapte universet av tid og rom som menneskene og så mange andre skapninger holdt til i. Ut av ilden og isen kom lyset. Slik ble liv til.

Forholdet mellom Jotner og Æser er lett å forstå. Den gangen historiene ble til, var det mytene og bildenes verden som ga mening i menneskesinnet. Vitenskapen åpnet et nytt språk man kunne bruke for å beskrive universet. Jotnene var kaoskreftene, underbevisstheten og loven om entropi. Gudenes arbeid med å opprettholde orden og gi form til universet var blitt mye klarere, når de kunne se på det med vitenskapens tankegang.

Gudene steg fram av kaoskreftene. Den kraften som gir næring til alt, kua Audhumbla i, slikket tålmodig på verden av form, som steg fram i tidens elv, Elivågene. Ut av tidselven kom først kaoskreftene og så Odin selv. Født i form og den som gir form til kaoskreftene. Deretter ble galakser, stjerner og planeter til. På samme måte som klar tankegang og vitenskap stiger ut av kaos, instinkter, overtro og manglende innsikt. Slik er verden skapt. Galaksenes orden steg fram av eksplosjonens kaos. Samtidig som alt er på vei mot oppløsning og glemsel. Der ute, et sted i tidens elv ligger Ragnarokk og venter.

Gudene er kreftene og kreftene lever i og gjennom gudene.

Han elsket Odin, bevissthetens krigerhøvding. Tankens skapende kraft, som hadde frembrakt universet, for å finne visdom. Odin hadde snakket gjennom ham til de unge. Fortalt om hvordan den skapte verden er hesten bevisstheten bruker for å erfare seg selv. For å finne den absolutte visdom. Slik hadde de fått høre historiene om Yggdrasil.

Det er mange historier. Alle er deler av den samme fortellingen. Ygg, er et av Odins navn og en Drasil er en kløvhest. Treet er verden. Heimene Odin reiser gjennom for å erfare seg selv. Å vite at: Vi er bevissthet som reiser gjennom tid og rom, er en av de viktigste pilarene for de som følger Odins vei.

Loki reiste seg og holdt håndflatene opp. Sangen tok slutt. Han gikk ned, for å ta imot de som kom opp fra Glommas kjølige omfavelse. I over tusen år hadde hovet ligget der, på neset hvor Vorm og Glommas mektige armer gled inn i hverandre. Der var Odins kraft sterk, men også Frøy og Frøya var til stede. De to søsknene var to, på samme måte som

de store elvene. Når de møttes ble de en, og fant sammen veien ut i det store havet. Slik mann og kvinne kan bli ett og slik skape det som ikke har vært. Et nytt liv født ut av Noatun, der Njord, som var både far og mor til de to søsknene, hadde sin store hall.

På samme måte som guden Loke rommet Victor både kvinnen og mannen. Han var meislet ut med en sjelden skjønnhet.

Den var ikke myk og føyelig. Victor utstrålte hardhet og urokkelighet. En stålfær lå trykket sammen inne i den spenstige kroppen.

Loki kjente et øyeblikk på følelsen av hvordan den kroppen smakte.

Han hadde et nærmere forhold til Victor, Sol og Gerd enn de andre. Sol og Gerd visste at de ville velge Frøyas vei og hadde delt seg med ham. En del av det han skulle gjøre som deres veileder, var å åpne de som ønsket det for sansenes og kroppens evne til å se inn i det hellige gjennom nytelse. Han kunne kjenne hvordan de smakte alle tre. Å dele seg med noen var å gi seg selv til dem og ta imot dem i seg selv. Det var en hellig handling. Som han av og til gjorde med glede, av og til som et arbeid.

Gerd hadde vært varm og myk. Som et bølgende landskap, Han kunne fortsatt kjenne vekten av hennes duvende åser hvile i hendene og fylle dem med en myk følelse av å bli gjennomtrengt av hennes varme.

Victor hadde vært som en spent vidjekvist. Full av kraft og energi som søkte å finne sin egen styrke og som til slutt hadde eksplodert i et hav av følelser, så sterkt at selve landskapet og jorden ristet under dem.

Sol hadde nesten løftet ham ut av kroppen. Han åpnet en dør in til et hellig rom, der hadde hun varsomt vist ham veien til stedet i mørket som var fylt med lys. Han var usikker på om det var han som åpnet de unge for en ny verden, eller om det var de unge som ga ham en smakebit av sin verden? Ingen smakte som noen andre. Alle hadde en egen kraft. Hver gang han tok inn noe nytt, vokste han og ble mer enn det han hadde vært.

Loki så på disse tre, som han hadde berørt bak alt det ytre, med dyp takknemlighet. Sammen hadde de gått gjennom, porten til det helligste. Kjærligheten han følte til de andre var en sval vind som kjærteget dem på sin vei til noe annet. Disse tre hadde for alltid berørt ham og skrevet

seg inn i hans hjerte. De han en gang hadde berørt og elsket på denne måten, ville han elske for evig.

Alle står i sirkelen og holder frem runen de har skåret inn i en vakkert utskåret og polert trebit av ask. Runen er farget rød med deres eget blod. Materialet er alltid ask, siden Yggdrasil er en ask og gudene skapte de første menneskene av to asketrær, som Odin og hans brødre pustet ånd og liv inn i. Hvert enkelt menneske bærer med seg energien som finnes i hele universet. Vi er laget av det samme stoff som verdenstreet, Menneskene ble gitt liv og bevissthet når den skapende gud av bevissthet, Odin, pustet sin ånd inn i dem. Derfor er menneskene, akkurat som Odin, i verden for å finne visdom og forstå hvem de er og hvorfor de er her. Hvis noen tviler på om Odins ånde flyter gjennom dem, så kan de prøve å ikke puste. Odins ånde strømmer gjennom alle mennesker og gir de tilgang på ord, tanker og bevissthet. Vi takker alltid Odin for denne gaven. Hans ånd er blitt vår ånde.

Sol har valgt runen Gebo. De to strekene som krysser hverandre, er rette og ser ut som om de er skapt av treet selv. Sol sier den viser hennes søken og lengsel etter den perfekte sammenkobling med andre sjeler, men også hennes behovet for å ikke miste seg selv i et slikt møte. Hun søker å gå langs den delen av linjen som ikke er i konflikt med andres skjebne. Hun smiler og sier at det er viktig å la Odins ånde få plass mellom henne og dem hun elsker.

Lys strømmer fra øynene hennes når hun nevner at det aller viktigste er hennes forhold til det hellige. Hun vil alltid samarbeide med gudene, men det skal være balanse, slik at guden tar ansvar for sitt, og mennesket for sin del av arbeidet. Jeg tar henne i hendene og sier at hun gjør ære på seg selv og at hun har med seg dybden av det gamle ordspillet om at hvert menneske skal stole på sin egen kraft og styrke (eigi mátt og mægin). Da ser hun på meg, slik at jeg ser speilet av meg selv og min ånd i hennes øyne, mens hun sier. «Gebo har ingen fram eller bakside. Den kjennetegner gaven som alle andre gaver strømmer fra.» Mitt hjerte svulmer av kjærlighet og vet at hun er klar til å gå videre, inn på den åndelige veien hun har staket ut for seg. Som volve i Frøyas tempel.

Viktor stiller seg opp med ryggen mot meg og snakker til de fem andre:

«Jeg har tatt til meg Kano, Ildens kraft. Med den skal jeg finne fornyet klarhet. Mørke skal fjernes og det som skjulte deler av mitt liv skal bli synlig. Denne runen har jeg valgt fordi det kun er en vei å gå. Inn i lyset, siden den andre stien går ned i mørket. Jeg vet det er labyrinter som fører dit, nettopp derfor er Kano min. Skal jeg finne lyset må jeg rive opp mørkets teppe og gå gjennom portalene inn til visdommens kjerne. Jeg er begrenset og avhengig av alle dere, mine venner og medreisende, samtidig er jeg fri og nøkkelen til alt som skjer. Jeg har gått gjennom mørket. Sammen med dere har jeg funnet lys og sett at den eneste som holder meg i mørket er meg selv. Dere har hjulpet meg å forstå at man må tillate mørket å lede gjennom en natt, som til tider kan virke ravnsvalt, før lyset igjen stiger opp som solen. Alltid jaget av ulven Skoll, som sørger for at solen ikke gjemmer eller glemmer seg i mørket.

Jeg tar tak i Victors hender og ser ham inn i øynene, Jeg gjenkjenner meg selv i blikket og vet at de farer og utfordringer som har utfoldet seg for meg, også vil komme til ham. Vi står der, to brødre, når jeg sier: «Du er klar til å gå, Hold flammen nær deg, slik at du vet hvor du finner den når mørket truer med å sluke deg.» Jeg slipper hendene og kjenner at jeg av hele meg vil at han skal finne kraft og styrke til å følge de stier Kano åpner for ham.

Den siste av de seks som kommer fram er Gerd. Hun ser litt ned før hun sier at hun måtte lage to runer. Den ene er Isa. En rett strek som henter fram vinter og kulde. Den andre er Fehu, som står for fruktbarhet, nye begynnelse og å dele av overflod.

Hun står tett innpå meg, så nært at jeg kjenner at vi kan sanse hverandre og være samstemt som to toner som møtes i en sangstemme. Hun snakker lavt, men med stor kraft. «Fehu er for begynnelsen, skapelsen og det å åpne alle dører for å gi overflod og dele det vakre. Isa er for når jeg trenger å gi slipp og lukke dørene: Bare da kan det gamle forsvinne og jeg bli rensset av kulden og snøens renhet. Slik vil jeg skape et fruktbart sted, for min egen fødsel i skjødets på det hellige. Isa gir tålmodighet til å vente. Stillhet slik at jeg ikke prøver å hente fram våren før vinteren har gjort seg ferdig. Isa lukker dørene bak meg. Da kan jeg være skallet som lar frøet hvile, og senere skallet som oppløses og blir den næring frøet trenger for å vokse.»

Vi står tett samen. Jeg kjenner pusten hennes stryke langs kinnene mine. Kroppen husker, og jeg kjenner lengselen. Den snakker om å sanse henne igjen og igjen. På samme måte som jeg aldri blir trett av å kjenne gresset under fotsålene eller la hånden gli gjennom manen på en hest. Vi vil ha flere veier å gå sammen. Jeg ser mykheten i øynene hennes. Hun vet det samme.

Jeg går fram og legger en hånd på Tors Hammer.
Den andre på Frøyas smykke.
Jeg sier de ni setningene klart og tydelig en etter en.
De gjentar etter meg.
De er de ni små bølgene som føder den ene store.
De blir som et rungende kor, som forsterker kraften i ordene.

*«Jeg er den kraften som kom til jorden for å kjenne seg selv.
Jeg er den styrken som må brukes for å finne seg selv.
Jeg er den kjærligheten som skaper livet
Jeg gir andre ansvaret for sitt liv
Slik jeg tar ansvar for mitt eget
Gudenes kraft strømmer gjennom meg
Jeg strømmer gjennom gudene og gir de kraft
Dette er veien
Vi er veien»*

Det høres ut som gudene selv er med i koret. Frøyas smykke stråler og hammeren sitrer av kraft. Nå kommer de fram til der jeg står.

Jeg legger en hånd på brystkassen deres og en hånd på toppen av hodet.

De sier alle de samme tre setningene til meg. Deres setninger begynner med ordet jeg. Mine gir det tilbake til dem og begynner med ordet du.

*«Jeg tar imot min visdom slik den kommer gjennom meg.»
«Du tar imot din visdom slik den kommer gjennom deg.»
«Jeg tar imot min kraft og lar aldri falskhet råde»
« Du tar imot din kraft og lar aldri falskhet råde»*

«Uten frykt går jeg veien gudene åpner for meg»

«Uten frykt går du veien gudene åpner for deg»

Før de går gir alle meg en gave, som takk for det jeg har gjort for dem og for å vise respekt, både for meg og gudene.

Sverre gir meg en liten kniv han har smidd og skåret skjeflet til. Victor gir meg saueskinnet til væren han satte høyest. Fra Sol får jeg en rund sten med blålig skinn, som hun har polert med tøy hun har båret inntil hjertet i uker og måneder. Runa gir meg en sølvmedaljong, hvor hun har gravert inn runen Dagas og omkranset det hele med et flettverk av ormer og blader som snor seg inn og ut av hverandre og runen. Hun vet at Dagas er min rune. Magnus den myke har flettet en krans av tynne grener fra trærne i skogene her. Han ser på meg med de milde øynene og sier at det viser hvordan gudene og menneskene er flettet inn i hverandre. Til slutt kommer Gerd. Hun gir meg en bolle. Den er av sølv, med en ring av sølvtråder flettet rundt kanten. Det ser ut som en portal inn til en hellig lund. I bunnen av bollen er det risset inn et landskap med dyr, planter og trær. Der ser du to mennesker på vei inn gjennom bautasteiner. Jeg blir stum av denne gaven. Det er nesten ikke til å forstå hvordan noe som blir så lite nede i bunnen av en bolle, kan stå frem så klart og være så tydelig.

Til slutt har de alle gått ut av døren og jeg er alene tilbake.

Jeg husker hvor sterkt jeg hadde ønsket å få et gjennombrudd når jeg valgte Dagas. Og hvor sterkt Frøydís Ulvsdatter hadde virket på meg. Hun tok tak i meg og forandret min livsretning for alltid. Før jeg traff henne hadde mine tanker vært meg og min kraft. Min lengsel, min vei og hva jeg ønsket med andre. Aldri hadde jeg forstått hva det ville si å gi seg hen til kraften og gudene, Hva det ville si å ikke ha en agenda, å ikke ha et mål, slik at den frie kraften kunne strømme gjennom meg. Hun var den første jeg ga meg hen til i absolutt tillit. Det å kunne gi seg hen på den måten og slippe all tvil hadde åpnet dører i mitt sinn som var Dagas verdig. Det var ikke lengre mulig for meg å leve et vanlig liv på den vanlige måten. Men jeg tenkte også at det var dager nå, hvor lyset fra Dagas var svakere og gleden mindre over å være den jeg var.

Det er stille, nå når innvielsen er over. Tomheten og fraværet av intensiteten, som hadde fylt oss alle med mening denne siste uken, var en voksende blekkflekk et sted nede i mellomgulvet. Samtidig kjente jeg bekymring for Viktor og en viten om at Sol ville møte dager hvor hennes vevre sinn ville ha vansker med å flette sammen det som skjedde i menneskenes verden. I disse dagene var det mange ting som tydet på at Ragnarokk var kommet nærmere. Sverre var den som uansett ville gå gjennom verden og skape vakre ting. Runas vei var mot nornene og spåkvinnene. Der ville hun finne sine egne svar når hun drakk fra dypet av Urdrønnen. Magnus den Milde ville gå den stille veien og følge freden han allerede hadde i hjertet. Intet ville dra ham opp og ut i verden for å krige. Den siste gaven jeg pakket ned var bollen fra Gerd. Hennes og mine skjebnetråder var flettet sammen av nornene selv, der langs kanten av bollen. De to som gikk gjennom portalen kunne være meg og henne. Jeg tror det er meg og henne.

Utenfor pakket jeg sakene inn i min relativt nye bil. En firehjulsdrevet Troll, med hydrogendrift og luftputer som kunne aktiveres for kortere turer over steder hvor det ikke var farbar vei. Jeg hadde tidligere hatt en Mercedes fra tyskernes land. Det poetiske har alltid vært sterkt i meg og jeg ble forført av at han hadde oppkalt denne vakre bilen etter sin yngste datter. Men med den økende spenningen mellom den norrøne og den kristne verden, hadde jeg bestemt meg for å forvalte denne norskproduserte bilen.

Den var som en drøm å kjøre, spesielt når luftputesystemet var aktivert. Jeg må innrømme at jeg satte det på i tide og utide. Det forbrukte mye energi og var derfor en tvilsom ting å gjøre, spesielt i en verden som slet med å finne balansen mellom jordens villighet til å gi og vårt ønske om å utvikle oss videre, på alle tenkelige og utenkelige måter.